

napsal Miroslav Macek

© Zdeněk Jíročka

Saturnin

při chuti

OFICIÁLNÍ POKRAČOVÁNÍ

xyz

Miroslav Macek

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.xyz.cz

www.albatrosmedia.cz

Miroslav Macek

Miroslav Macek – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

napsal Miroslav Macek

© Zdeněk Jirotka

Saturnin

při chuti

OFICIÁLNÍ POKRAČOVÁNÍ

Concept © Zdeněk Jírotka – heirs, 2023
© Miroslav Macek, 2023
Illustrations © Zdeňka Krejčová, 2023
© NAKLADATELSTVÍ XYZ, 2023

ISBN tištěné verze 978-80-7683-406-4
ISBN e-knihy 978-80-7683-420-0 (1. zveřejnění, 2023) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-7683-421-7 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-7683-419-4 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)

Kapitola 1

Můj zaměstnavatel a jiná zvířena

Staré naučení

Zámeček v Libni

Rajská zahrada

Strašící bílá paní

Skřítek a jeho sklepní činnost

Vytápění zámku pomocí petrolejky

Splývání s pozadím

Matka v roli uvaděčky

Pokud si vzpomínáte, přestěhoval jsem se z Luhačovic do Prahy, abych byl nablízku Amelii, která se musela starat o svoji onemocnělou matku. Našel jsem si moderní byt v Podolí, v domě, o kterém by ani uštěpačný doktor Vlach nemohl tvrdit, že tam na něj všechno padá, a abych mohl žít životem, který mi bude zároveň zábavou, stal jsem se sluhou u poněkud nesmělého mladého muže, obklopeného

ho dědečkem, tetou Kateřinou s manželem Františkem, bratrancem Miloušem a jeho přítelkyní Malvínou, rodinným přítelem doktorem Vlachem a jeho ženou Zorkou, dcerou továrníka Kadláčka, *and last but not least* slečnou Barborou Terebovou, z níž se v toku času stala paní Barbora, neboť nesmělý mladý muž se nakonec mým drobným přičiněním přece jen osmělil a požádal tu půvabnou slečnu o ruku.

Zažil jsem s nimi nemalá dobrodružství a musím neskromně podotknout, že jsem v nich hrál vesměs roli hybatele událostí, takže jsem se rozhodně nenudil. Zvláště, když jsem záhy zakoupil starý zámek v Libni a Amelia psy.

To bylo totiž tak.

Jak praví jedno staré obchodnické moudro, „handle jsou mandle“,

ke kterému ovšem můj moudrý otec vždy s poněkud jízlivým úšklebkem dodával: „Proto jsou někdy hořké.“

Což na vlastní kůži poznal jeden z pražských obchodníků s obrazy, se kterým jsem kdysi měl co do činění. Jeho mandle zhořkly dokonce natolik, že byl nucen urychleně rozprodávat zbytky svého majetku, při kteréžto příležitosti mi nabídl za relativně směšnou cenu záměček v Libni.

Když jsem se o této nabídce zmínil Amelii, v očích jí zaplály dosud nevídané plaménky a ihned se pro možnost bydlet v tak noblesním prostředí nadchla. Jenže její nadšení jí vydrželo jen do okamžiku, kdy jsme si jeli nabízenou nemovitost prohlédnout.

Bylo středeční ráno, můj volný den, a tak jsme s Amelií vyjeli na obhlídku nabízené nemovitosti. Park kolem záměčku byl sice rozsáhlý, ale rozhodně nepřipomínal rajskou zahradu, spíše bojiště archandělů s padlými anděly. Příjezdová cesta pak odpovídala místu nejprudších bojů. Moji poznámku, že chůze takovým terénem je skvělým cvičením na vytvarování lýtek a zkrášlení hýždí, přešla Amelia posupným mlčením. Zřejmě se domnívala, že jí nic z toho není zapotřebí, což jsem v duchu musel uznat i já, ačkoli v tu chvíli klopýtala za mnou.

Jenže vlastní budova záměčku byla sice též zanedbaná, ale natolik půvabná, že Amelia ihned zapomněla na prodělané útrapy a radostně chvátala k vratům.

„Amelie, festina lente neboli chvátej pomalu,“ pravil jsem vážným, starostlivým hlasem a hned pokračoval.

„Měla bys totiž být předem varována, že v tom záměčku straší. Mám to potvrzeno přímo od manželky bývalého

majitele. Před nějakou dobou se totiž rozhodla, že i když v zámečku nebydlejí, bylo by vhodné provést v něm alespoň nezbytné vnitřní úpravy, aby mohl sloužit k reprezentacním účelům. A tak se sem jednoho odpoledne vydala s fotoaparátem a náčrtníkem v ruce, aby zdokumentovala jeho stav a mohla pak promýšlet vhodná vylepšení. Jenže když vešla za strašlivého skřípění vrat dovnitř, najednou se nahoře na schodišti objevila polooblečená, či spíše polonahá bílá paní s hrůzostrašným výrazem ve tváři, a když uviděla obchodníkovu manželku, úděsně zakvílela a zmizela v jedné z místností.

Konsternovaná manželka logicky předpokládala, že kolem takového zjevení se musí linout pronikavý pach síry, nebo dokonce rozkládající se mrtvoly, jak se kdysi kdesi dočetla, a byla proto velice překvapená, že jediné, co ucítila, byla jen jemná vůně kolínské *L'Air du Temps*. Rozhodla se v prohlídce zámečku nepokračovat a vrátila se domů.

Když se pak o té příhodě zmínila manželovi po jeho návratu z kanceláře, ten jen mávl rukou a pravil, že

podobných duchů tam strašívá několik, nejen bílá paní, ale též frekventovanější černá paní, a občas tam lze dokonce zahlédnout i zjevení s vlasy barvy ohně.“

„Předpokládám,“ pravila na mé vyprávění Amelia, „že na to jeho manželka reagovala slovy, že příště s potěšením zjistí, jak bílá, černá či ohnivá paní reagují na ránu z revolveru.“

„O ničem takovém se mi nezmínila,“ pravil jsem upřímně. „Ovšem jednu jejich mladou služku, která jejich rozhovor vyslechla, vyděsila ta strašidelná historka natolik, že druhého

dne dala výpověď s tím, že její matka náhle onemocněla a musí se o ni bezpodmínečně ihned postarat.“

„Tak vidíš,“ pravila Amelia, „žádní duchové.“

„Počkej, počkej, neukvapuj se,“ pokračoval jsem.

„V zámecké kronice je totiž také zaznamenán skřítek, který se zde zjevil jednoho zimního večera roku 1706, podle popisu v kronice to byl asi metr vysoký mužíček

v červeno-zeleném oblečení a s podivnou černou špičatou čepicí na hlavě. Ten tehdejšího majitele velice slušně poprosil o mrkev a nůž a jeho prosbě bylo laskavě vyhověno. Toho večera se pak ozývaly ze sklepa podivné zvuky, jako by tam někdo razil mince. Druhého dne skřítek poprosil majitele o další mrkev a večerem se opět nesly zvuky jak z mincovny. Další den skřítek poprosil o další mrkev a večer se opět vše opakovalo, a tak to šlo ze dne na den. Majitel se radoval, že skřítek určitě čaruje a razí z plátků mrkve zlatáky, a tak se ho po pár dnech zeptal, co znamená ten hluk, který každý večer slyší ze sklepa. Skřítek kupodivu souhlasil, že mu to prozradí, ovšem pouze s podmínkou,

že mu to řekne jen pod přísahou, že to tajemství nikdy nikomu neprozradí.“

„A co to bylo?“ zeptala se zvědavě Amelia.

„To dodneška nikdo neví, majitel totiž ten slib beze zbytku dodržel,“ pravil jsem s vážnou tváří a ubránil se Amelii jen tak, že jsem ji sevřel do náruče a políbil.

Došli jsme k vratům, já vytáhl z kapsy velký starodáv-
ný klíč, otočil jím v zámku a ruku v ruce jsme vstoupili do
vysoké síně se schodišti vedoucími po obou stranách na
balustrádu v patře. K mému lehkému zklamání se tam ne-
zjevila ani bílá, ani černá, ba ani ohnivá paní.

Ačkoliv venku byl přívětivý letní den, ovanul nás chlad.

„Brr,“ pravila Amelia, „zdá se, že tady teplota nikdy ne-
přesáhne 15 stupňů.“

„Zdání klame,“ odvětil jsem. „Zámeček pochopitelně
vytopit lze. Majitel mi dokonce potvrdil, že jedné služeb-
né se podařilo vyhřát ložnice v patře na více než dvacet pět
stupňů.“

„Tolik rozhodně netřeba,“ pravila Amelia. „Ovšem jak se
to tomu sympatickému děvčeti podařilo?“

„Pomocí petrolejky.“

„Jedinou petrolejovou lampou vytopila ložnice na dva-
cet pět stupňů?“

„Ano. Upustila ji totiž na schodech a vyhořelo celé vý-
chodní křídlo. Podle dobové kroniky dosahovala teplota
v Rytířském sále téměř třiceti stupňů. Léto roku 1736 bylo
ovšem velice teplé.“

S potěšením jsem konstatoval, že Amelia se nezmohla
na odpověď.

V hale ji naštěstí zaujala sladčnost potahů nábytku a závěsů, aby však k tomu záhy dodala, že má s podobným jevem vlastní, docela nepříjemnou zkušenost.

„Jednou jsem totiž byla pozvána na důležitou společenskou akci a nechala si při té příležitosti ušít šaty s poněkud nápadným vzorem. Nádherné, ovšem až do okamžiku, než jsem vstoupila do sálu a zjistila, že závěsy na oknech mají stejný vzor.“

„Krásná žena ovšem nikdy nemůže splynout s pozadím,“ pravil jsem galantně a byl odměněn úsměvem.

Což mi ovšem připomnělo jednu dávnou historku mé matky, která přišla do vídeňského Burgtheatru sice v krásných večerních šatech, bohužel však podobné barvy, jakou měly stejnokroje uvaděček.

Takže k ní o přestávce přistoupila jedna z diváček, na první pohled nesympatická žena s nasupeným výrazem, a sklotříštivým hlasem se na ni téměř obořila:

„Vy tady pracujete?“

A než se matka zmohla na odpověď, vybafla: „Jsou tady někde toalety?“

„Zajisté, gnädige Frau,“ pravila matka se servilním úsměvem, čekajíc na svoji příležitost.

„A kde jsou?“

„Ach, to je mi velice líto, ale já zde pracuji teprve několik let a ještě jsem je nenašla, takže vždy chodím za křoví nalevo od budovy,“ odpověděla matka a s úsměvem odkráčela, zanechávajíc tu nepříjemnou ženštinu zcela konsternovanou za sebou.

Kapitola 2

Uplatňuji Chelčického přístup

Ameliiny zkušenosti s řemeslníky

Rozhovor se stavební firmou

Zuřivý Roland

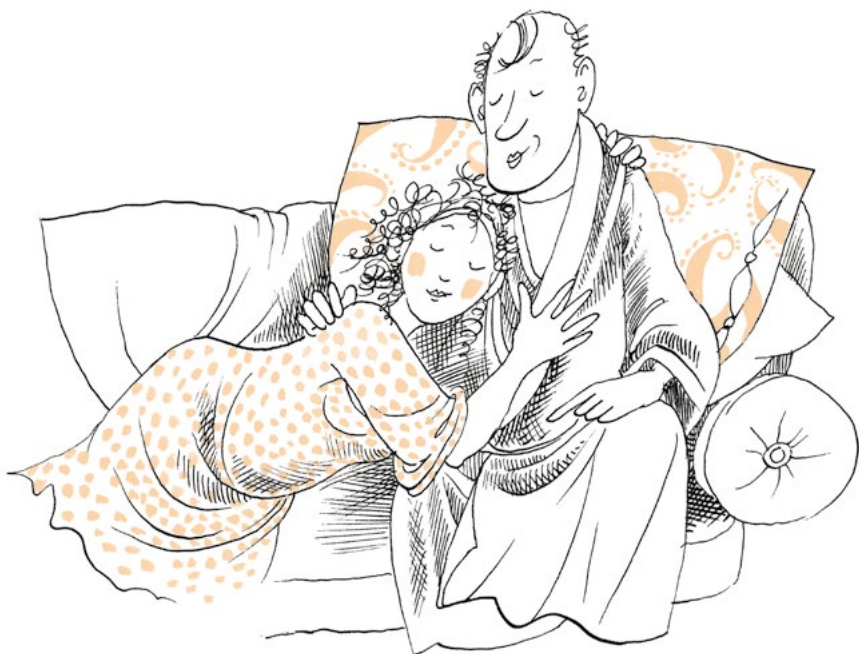
Můj stavební deník

Vinařova rada, která zacházet se vzácnými víny

V zámečku bylo samozřejmě zapotřebí provést řadu nezbytných úprav, pokud to měl být náš domov na úrovni. Předem jsem zavrhl jakoukoli konzultaci s architektem, neboť mám stále dobře zapsáno v paměti, jak jsem jednou v Curychu probíral s renomovaným tamním odborníkem plánovanou přestavbu kuchyně. Dodal opravdu skvělé nákresy, hodné publikování v jakémkoli odborném světovém časopisu, jenže po mých několika praktických dotazech se na mne udiveně podíval a pravil: „To jste měl říct hned, že v té kuchyni chcete vařit!“

Amelia k tomu poznamenala, že její matka jednou poradila známému architektovi, který měl navrhnout městské záchodky, aby se vycpal do podoby ženy v osmém

měsíci, do jedné ruky vzal těžkou tašku s nákupem a druhou přidržoval dvouleté dítě, a takto pak konfrontoval svůj výtvar.

Na tom, co a jak opravit a vylepšit, jsme se ovšem shodli velice rychle, neboť jsem zvolil Chelčického přístup neodporování a milosti ke všem lidem, větší problém však nastal se sháněním firmy, která by veškeré ty práce provedla.

„Moje zkušenosti s řemeslníky se dají vtěsnat do jednoho jediného, víceméně vždy stejného rituálu,“ pravila Amelia a vypočítávala na prstech.

„Paninko, tak jak si to představujete, to nejde udělat.“

„Ne, opravdu to nejde, je vidět, že tomu vůbec nerozumíte.“

„Když na tom tedy trváte...“

„Asi to nějak půjde, ale trochu se to prodraží.“

„Tak jsem to zvládl, ovšem nikdo jiný by vám to neudělal. Musíte uznat, že se mi to povedlo!“

„Tak, tak,“ pravil jsem. „A teď si představ, kolik těch řemeslníků tu bude zapotřebí. Samozřejmě si najmeme nějakou stavební firmu, ale bude nezbytné mít vlastní stavební dozor. Pokud mne totiž paměť neklame, tak již kolem roku 1772 napsal Karel Jan Loos operu, kterou nazval *O komínku zedníky laškovně nakřivo postaveném*, a bude tedy zapotřebí předem zabránit již tehdy popsáním výmluvám o nestálosti světa a veškerých věcí na něm.“

Začal jsem tradičně, věren svému naturelu. Vytočil jsem číslo největší stavební firmy ve městě, ve sluchátku to zapraskalo a poté se ozval hebký dívčí hlas, jako by z nebes medu ukapávali.

„Dobrý den. Kancelář stavitele Kučery. Také je u vás tak nevlídno?“ otázal se ten hlas dříve, než jsem stačil cokoli říct.

„Také. Potřebuji se domluvit s kompetentní osobou na přestavbě zámečku,“ pravil jsem v domněnání, že po této stručné odpovědi budu spojen s příslušným stavbyvedoucím či jiným výkonným pracovníkem firmy.

Nerušeně pokračovala:

„Zámečku? To je zajímavé. Jak se máte?“

Slušné vychování mi dovolilo odpovědět jen: „Děkuji, skvěle, ale jak jsem řekl, já volám kvůli...“

„Zámečku, já vím. Já se zrovna moc skvěle nemám. Tohleto střídavé počasí nesnáším, bolí mne z toho hlava.“

„To je mi líto, ale já bych chtěl...“

„Já bych chtěla někam vypadnout, někam do tepla. Nejraději na Jadran. Máte raději Dubrovník, nebo Split?“

Tak tohle byla rána přímo na solar, ale mně pomalu docházela trpělivost.

„Poslyšte, já volám kvůli...“

Marně. Nedala se zastavit.

„Úplně si představuji, jak sedím na terase hotelu, slunce zapadá a záhy tvoří jen úzký rudý pruh na obzoru, který barví do nachova bílé plachty lodí mírně se pohupujících v příboji, v ruce mám sklenku něčeho chladného a voňavého a vedle sebe mladého muže...“

„Poslyšte, potřebuji mluvit s někým ohledně rekonstrukce polorozpadlé budovy. A navíc mám vážnou známost,“ pravil jsem v náhlém záchvatu sebeobraný.

Zvonivě se usmála.

„Ale zlatíčko, to přece není tělesná vada! Kdybyste si ten společný výlet na Jadran po té přestavbě přece jen rozmyslel, zavolejte!“

A zavěsila.

Nakonec však vše dobře dopadlo, neboť továrník Kadláček znal solidní stavební firmu s proslulým stavbyvedoucím Bohumilem Vlídným, přezdívaným ovšem Zuřivý Roland, která byla ochotna ujmout se veškerých nezbytných prací, takže byly navzdory všem vzniklým peripetiím provedeny řádně a včas.

Od prvního dne jsem si psal vlastní stavební deník plný postřehů, které by se daly uplatnit v brožurce *Co vás čeká a nemine při přestavbě starého domu*.

Tady je ukázka záznamů z jednoho jediného dne.

Ve starém domě je jednoduché se stavebně orientovat, máte-li na paměti dvě neměnné zásady: nic není tam, kde by to mělo být, a všechno je na místech, kde to nejvíce komplikuje přestavbu.

Pravděpodobnost, že narazíte na tajnou místnůstku s pokladem, je mnohonásobně nižší, než že narazíte na starou ucpanou odpadní rouru, jejíž smrdutý obsah se pochopitelně rozlije na podlahu v místech, kde se může nejlépe vsáknout.

Po krátké době strávené s elektrikáři absolutně nechápete, jak je možné, že Bůh pronesl „Budiž světlo“ a bylo světlo.

Vaše žena si zákonitě usmyslí, že koupelna obložená moderními kachlíky bude na místě s nejkřivějšími kamennými zdmi, kam se navíc musí dovést vodovodní trubky skrze ty nejsilnější z nich.

Když se konečně obkladačům podaří koupelnu dokončit, vaše žena je hluboce nešťastná z barvy a vzoru kachliček, které sama vybrala.

Pokud vám zedník řekne, že něco nespadne, spadne to.

Místnost na uskladnění dámských klobouků je na první pohled mnohem větší než vaše pracovna.

Kuchyň nakonec vznikne na nejhůře odvětrávatelném místě.

Vždy se najde nějaký ten trám, který nejde odstranit, ačkoli silně překáží.

Jsou-li k dispozici dvě studny, ta nejbližší nemá dost vody a ta s jejím dostatkem je neuvěřitelně daleko od domu, přičemž při pokládání trubek narazíte na mohutné středověké zdi, s jejichž překonáváním měl určitě potíže již Jan Žižka.

Okna hlavní místnosti vedoucí do parku jsou zcela zastíněna mohutným dubem, který je vám líto skácet.

Výhodou je velký sklep na víno se stabilní teplotou, skvělý na uložení natolik vzácných vín, že by se s nimi mělo zacházet jako s manželkami, tedy zavřít je do sklepa a vynést na světlo jen při vzácné příležitosti, jak říká jeden můj známý, třikrát rozvedený vinař.